

Publicerad 2007-09-16 15:00 av huvudstupa

skrev den här på tåget upp till stockholm i nian.

Elitsoldat i mitt krig.

Vi var i sån förnekelse, pappa.

Ni var i sån förnekelse. Ni trodde att ni skulle kunna sudda ut allt med fika och glass (men det var ju en del av problemet).

Ni försökte glömma allt det ohyggliga de sagt genom att bit för bit svälja ner det med ljummet kaffe i solen på det vita gruset i caféet i huset bredvid.

Ni orkade väl aldrig gå längre än så.

Kanske hade all sorg jag fyllt er med runnit ner i benen på er så att de inte längre kunde bära er.

Jag vet inte, pappa. Allt är så konstigt nuförtiden.

Jag hugger i sten, men till skillnad från Winnerbäck kommer jag ingen vart. Mina armar är för svaga.

Jag tror vi tog den lätta vägen ut bägge två, pappa.

Mamma hade nog behövt prata mer, men vi orkade inte, du & jag.

Så vi tog beslutet för henne, sa åt henne och alla andra att allt var bra igen och började med ens att retas med varandra, som vi alltid gjort.

Tur i oturen, eller hur?

Du ska alltid skämta bort allting.

Men jag ser i dina ögon att du inte orkar mer, pappa.

Du måste sluta skämta nu.

Vi pratade aldrig med varandra. Inte innan det stela, hårda väntrummet. Inte efter de kalla, vassa tårarna.

Vi bara undvek allt.

Vi tog den lätta vägen ut. Skyllde allt på branden och haffade snabbt spelpjäserna igen.

Men denna gången ska spelet inte falla sönder i en hög med monopolpengar, eller hur pappa?

Det är som fia med knuff, och vi knuffar alltid undan allt vi inte orkar med.

Vi knuffar alltid undan mig, pappa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren huvudstupa med Poeter.se id #18753 innehar upphovsrätten